

ת"פ 33458/08/14 - מדינת ישראל נגד עטאף שעבי

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 33458-08-14 מדינת ישראל נ' שעבי(עציר)

בפני כב' השופטת תמר שרון נתנאל
המאשימה
מדינת ישראל
נגד
הנאשם
באמצעות פרקליטות מחוז חיפה - פלילי
עטאף שעבי
ע"י עוה"ד פאדי שרקאווי

גזר דין

1. בהכרעת דין שניתנה על ידי בתיק זה, ביום 29.11.16, הרשעתי את הנאשם, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של **חבלה בכוונה חמורה** - עבירה לפי סעיף **329(א)(2)** לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"); **נשיאת נשק והחזקתו שלא כדין** - עבירות לפי סעיף **144(א) רישא ו-(ב) רישא** לחוק העונשין; **איומים** - עבירה לפי סעיף **192** לחוק העונשין.

2. העובדות מפורטות בהכרעת הדין ולא אחזור עליהן. אציין רק, בקצרה, כי ביום 2.7.14 בשעה 19:30 או בסמוך לכך, על רקע סכסוך קודם בין הנאשם (להלן: "**הנאשם**") לבין מוחמד עבד אלחכים סרחאן המתגורר במג'ד אלכרום (להלן: "**המתלונן**"), הגיע הנאשם ברכב, ביחד עם שניים מחבריו לאזור בית מגוריו של המתלונן במג'ד אלכרום, כשהוא מחזיק אקדח במכנסיו, ללא רשות כדין. במקביל הגיעו למקום גם שני אחיו של הנאשם ברכב אחר, כשהם מצוידים במקלות.

הנאשם, חבריו ואחיו, יצאו מהרכב והתקרבו למתלונן, שהיה באותו הזמן ברחוב וכאשר בני משפחתו של המתלונן ניסו להרחיק את אחיו של הנאשם, שלף הנאשם את האקדח ממכנסיו, התקרב לעבר המתלונן איים עליו כי ירצח אותו וירה לעברו שני כדורים, בכוונה לגרום לו נכות, מום או חבלה חמורה. הואיל ובאקדח ארעה תקלה, שמנעה מהנאשם להמשיך ולירות, נמלט הנאשם מהמקום.

ראיות לעונש

3. מטעם המאשימה הוגש גיליון הרשעות קודמות של הנאשם (סומן **ע/1**) ממנו עולה, כי לנאשם שתי הרשעות קודמות בעבירות של תקיפה בתנאים חמורים ותגרה במקום ציבורי, בגין נגזרו עליו מאסרים על תנאי, פיצוי למתלונן, וקנס.

4. מטעם הנאשם לא הוגשו ראיות לעונש.

טיעוני המאשימה לעונש

5. מטעם המאשימה, הוגשו טיעונים בכתב (סומן ע/2) ובישיבת יום 26/03/2017 הוספו דגשים בעל פה.

ראשית, פירט ב"כ המאשימה, את חומרת העבירות שביצע הנאשם ואת הנזקים החמורים וארוכי הטווח, הנגרמים מביצוע עבירות אלימות הכוללות נשק חם.

עוד הדגיש ב"כ המאשימה, את הפגיעה החמורה של העבירות דן במעגלים נרחבים, פגיעה המסכנת לא רק את מי שלוקח חלק באירוע אלימות, אלא חושפת את החברה והציבור כולו לסכנה, אשר נובעת משימוש באלימות ובנשק חם במקומות ציבוריים, בהם נמצאים עוברי אורח חפים מפשע, העלולים להיפגע.

ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה, הקובעת, כי יש צורך להחמיר בענישה בעבירות מסוג זה, על מנת להוקיע את התופעה המתרחבת, ולהרתיע את העבריינים עצמם והפוטנציאלים, מביצוע מעשים דומים נוספים.

ב"כ המאשימה ציין, כי מעשיו של הנאשם בוצעו תוך תכנון מוקדם, שבא לידי ביטוי בהצטיידותו מראש באקדח והגעה למקום האירוע, ביחד עם חבריו ובני משפחתו. לטענתו, האיומים אותם השמיע הנאשם כלפי המתלונן, כי "ירצח אותו", מהווים נסיבה לחומרה.

עוד נטען, כי העובדה שמעשיו החמורים של הנאשם נעשו בגלוי, באור יום, מבלי שהנאשם נרתע מנוכחותם של האנשים הרבים ששהו במקום האירוע, מצביעה על תעוזה רבה מצד הנאשם.

עוד הודגש, כי עד עצם היום הזה, טרם נתפס האקדח עמו ירה הנאשם לעבר המתלונן, וטרם הוסגר למשטרה.

6. בהתייחס לערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מהעבירות, ציין ב"כ המאשימה, כי הערך החברתי המרכזי המוגן, שנפגע כתוצאה מביצוע העבירות, הוא שמירה על גופו של אדם - המתלונן. ב"כ המאשימה הדגיש את החשיבות הרבה בשמירה על ערך זה, בהיותו אחד הערכים החשובים ביותר בחברה ופירט את מידת הפגיעה בערך זה, את נסיבות ביצוע העבירה, ואת מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים.

7. בהתייחס לנזק שנגרם ושהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה, נטען, כי רק בדרך נס, לא נפגע המתלונן ואף לא אדם מהנוכחים במקום האירוע, אולם הנזק הפוטנציאלי, שהיה עלול להיגרם כתוצאה ממעשיו של הנאשם הוא עצום, שכן בנסיבות האירוע עלולים היו להיפגע אנשים חפים מפשע שנכחו במקום.

האירוע בוצע, באחד מימי חודש הראמאדאן, זמן קצר לפני שבירת צום הראמאדאן, דבר שהחדיר פחד רב וחששות בתושבים, תוך פגיעה ממשית בתחושת הביטחון הבסיסית שלהם ושל המתלונן.

8. ב"כ המאשימה עתר למתחם עונש הולם הנע בין 4 ל- 8 שנות מאסר בפועל, והפנה לפסיקה הקובעת עונשי מאסר משמעותיים במקרים דומים (סומנה ע/3).

9. בהתייחס לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, ביקש ב"כ המאשימה לציין, כי העובדה שלנאשם שתי עבירות אלימות קודמות, מעידה כי אין מדובר במעידה חד פעמית, אלא במי שמועד לפורענות אשר חוזר פעם אחר פעם על דפוס התנהגות שיטתי אלים, ויש לתת לכך משקל מתאים.

ב"כ המאשימה הוסיף וציין, כי הנאשם לא לקח אחריות על מעשיו, ולא הכיר בחומרת המעשים ובכאב שגרם למתלונן ולמשפחתו, ובשל כך, הוא לא זכאי ליהנות מהקלה בעונש, בניגוד לנאשמים אשר נוטלים אחריות, מודים במעשיהם וחוסכים זמן שיפוטי יקר.

ב"כ המאשימה טען, כי העובדה שנחתם הסכם סולחה אינה מהווה שיקול מכריע להקלה בעונש, מה גם שבענייניו, הנאשם עצמו כלל לא חתם על ההסכם והוא אינו צד לו.

10. לאור האמור לעיל, עתר ב"כ המאשימה להשית על הנאשם עונש ברף העליון של המתחם שהוצע על ידו ובנוסף, להטיל עליו מאסר על תנאי משמעותי, קנס ופיצוי לנפגע.

טיעוני הנאשם לעונש

11. הסנגור השמיע טיעוניו, בעל פה, בישיבת יום 26.03.2017. ראשית טען הסנגור, כי מדובר במקרה קלאסי המתאים להטלת עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות.

עוד נטען, כי למרות שהנאשם כפר בעובדות התיק, והורשע לאחר שמיעת ראיות, יש להתייחס לעובדה שמדובר בעבירות ישנות, אשר מיום ביצוען עברו שלוש שנים.

לטענתו, יש להתחשב גם בכך ששמיעת התיק התעכבה ונדחתה שוב ושוב, בשל התנהלות התביעה, שלדידו, לא הראתה רצינות בניהול התיק, ועדיה זומנו פעם אחר פעם ולא התייצבו לעדות.

כן ציין הסנגור, כי גם העבירות הקודמות של הנאשם (הרשומות בגיליון ההרשעות), הן עבירות ישנות מאוד

שכבר התיישנו, ועל כן, יש לראות את הנאשם כמי שאין לו עבר פלילי.

הסנגור הדגיש את האופן הפסול בו התנהלה החקירה בעניינו של הנאשם ואת מחדלי החקירה להם טען במסגרת סיכומיו בתיק. בעניין זה, הודגש, כי ההודעות שנגבו מהעדים לאירוע, נגבו שעה שהעדים ישבו זה ליד זה, באותו מקום, מבלי לבצע כל הפרדה, כך שכל עד יכול היה לשמוע את הדברים שנאמרו לשוטר ע"י חברו.

הסנגור ביקש להביא בחשבון, לקולה, את היות הנאשם מפרנס יחיד של משפחתו, אשר מונה אישה ושלושה ילדים רכים בשנים, שאחד מהם נולד בזמן ניהול תיק זה.

עוד צוין, כי אשתו של הנאשם איננה עובדת, ואיננה שולטת בשפה הערבית בשל מוצאה הרוסי, דבר אשר מכניס את משפחתו לקשיים מהותיים גדולים יותר, המעיבים על חייהם.

הסנגור טען, בהסתמכותו על מאמרו של כב' השופט רון שפירא בעניין הסולחה, [”הגיעה העת לסולחה”], הפרקליט (מח) 2 (טבת תשס”ו - ינואר 2006)], כי יש לתת משקל רב להסכם הסולחה שנחתם בין משפחתו של הנאשם לבין משפחתו של המתלונן. לטענתו, המשפחות, הגרות באותו הכפר, סלחו זו לזו באופן מלא ומשנת 2013, אין כל בעיה ביניהן.

הסנגור ביקש להתחשב גם ברצון המתלונן עצמו, שאמר זה מכבר, שהוא סולח לנאשם ואינו רוצה להזיק לו.

12. לאור האמור לעיל, ביקש הסנגור, להתחשב בנאשם, לא למצות את הדין עם הנאשם, ולהטיל עליו עונש שירוצה בעבודות שירות וציין, כי הוא איננו מתנגד להטלת רכיבי ענישה נוספים כגון מאסר על תנאי הצופה פני עתיד, שכן, הוא סמוך ובטוח שהנאשם בדרך הנכונה, והוא יתנהג כראוי מעתה והלאה.

תגובת ב"כ המאשימה לטיעוני הנאשם

13. ב"כ המאשימה ביקש להדגיש, כי בניגוד לטענות הסנגור, אין לתת כל משקל בגזירת הדין, למחדלי החקירה כביכול שבוצעו בחקירה, או להסכם הסולחה שנחתם בין המשפחות, וזאת מהטעמים הבאים:

א. בעניין מחדלי החקירה, ב"כ המאשימה הדגיש, כי היה מדובר בהתנהלות קלוקלת של שני שוטרים ספציפיים שטיפלו בתיק, ובטח שלא מדובר בהתנהלות נרחבת של כלל השוטרים שטיפלו בתיק.

ב. בעניין הסכם הסולחה, חזר ב"כ המאשימה והבהיר, כפי שצוין קודם לכן, כי לנאשם עצמו לא היה כל חלק בהסכם הסולחה, ההסכם לא נעשה מטעמו, והוא לא צד לו, כפי שהוא עצמו העיד על כך.

עוד טען ב"כ המאשימה, כי אין לתת משקל גם לחלוף זמן רב מביצוע העבירות, שכן כתב האישום הוגש זמן קצר לאחר האירוע והזמן שחלף מאז ועד היום, נובע מניהול הליך ההוכחות בעניינו של הנאשם ולא מעיכוב בהגשת כתב האישום. לדידו, לא יעלה על הדעת להקל בעונשו של הנאשם, רק בשל העובדה, שהליך ההוכחות, נוהל זמן רב. במידה והיה הנאשם לוקח אחריות על מעשיו, וחוסך את הזמן השיפוטי היקר שבניהול ההוכחות, אולי היה מקום להקל בעונשו, אך לא כך היה.

דברי הנאשם

14. הנאשם אמר שהוא שמעולם הוא לא היה חלק מתיק בסדר גודל שכזה. עוד הוסיף, שהוא מצטער על כל מה שהיה ומבקש סליחה מבית המשפט.

דין וגזירת הדין

קביעת מתחם העונש ההולם

15. בבוא בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם לעבירות שבוצעו בתיק, עליו להתחשב ולנהוג על פי תיקון 113 לחוק העונשין הקובע כי "העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו" (סעיף 40ב' לחוק העונשין).

על פי תכליתו של תיקון 113, "עקרון ההלימה" מנחה את בית המשפט לשמור על יחס הולם וראוי בין מעשה העבירה, לבין מידת העונש שייגזר על הנאשם. כלומר, על העונש שייגזר על הנאשם להתאים לחומרת העבירה, למידת אשמו של הנאשם והכל תוך התחשבות בערכים החברתיים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע המעשים ובמידת הפגיעה בהם; בנסיבות הקשורות בביצוע המעשים; בנזק שנגרם ושהיה עלול להיגרם כתוצאה מהם ובמדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים.

16. במצב של ריבוי מעשים ועבירות כפי שבעניינו, מלאכתו של בית המשפט היא לקבוע, תחילה, האם יש להתייחס לעניין כ"אירוע אחד" או שמא מדובר "במספר אירועים".

סבורה אני, כי בעניינו, יש לראות בכלל העבירות שביצע הנאשם, אירוע אחד ולא מספר אירועים שכן, מדובר במסכת עבריינית מתמשכת אחת, רצופה וסמוכה בזמן. לפיכך אקבע, במקרה זה, מתחם עונש הולם אחד לכלל העבירות שבתיק.

17. אין כל חולק, כי העבירות בהן הורשע הנאשם, הכוללות חבלה בכוונה חמורה, נשיאת נשק והחזקתו שלא כדין ואיומים, הן עבירות חמורות מאוד. הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם הם קדושת חיי אדם, שלמות הגוף, שלום הציבור, תחושת הביטחון של הפרט וכבוד האדם.

אין ספק כי, בנסיבות מקרה זה, הפגיעה בערכים מוגנים אלו, משמעותית היא וכי מעשיו של הנאשם העמידו חיי אדם בסיכון ניכר. הנאשם הצטייד בנשק באופן מתוכנן, אקטיבי ויזום, שלף במפתיע, את האקדח לעבר המתלונן וירה לכיוונו מספר כדורים על מנת לפגוע בו ולגרום לו חבלה חמורה וזאת במקום הומה אדם, לאחר שאיים עליו כי "ירצח אותו", תוך סיכון רב לעוברי אורח תמימים.

אין בלבי ספק, כי הנאשם הבין היטב את מעשיו החמורים ויכול היה, בכל רגע נתון, להפסיק את מעשיו ולסגת מהם. אך הוא בחר, מתוך רצון חופשי וכוונה, וללא כל מורא מהחוק, להמשיך במעשיו החמורים ולירות לעבר המתלונן.

18. בבחינת הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה, אביא בחשבון את חלקו הדומיננטי והמשמעותי של הנאשם בביצוע המעשים החמורים והאלימים. העובדה שהנאשם בחר לירות לעבר המתלונן במקום הומה אדם, תוך סיכונם של חפים מפשע מוסיפה לחומרת האירוע.

19. בהתייחס לנזק שנגרם כתוצאה ממעשיו הנפסדים של הנאשם, יש לציין, כי רק בנס, לא נפגע המתלונן ואף אין להתעלם מרגעי החרדה והפחד שאפפו את המתלונן, כתוצאה מאיומיו של הנאשם והעובדה שגורו לעברו מספר כדורים חיים, שיכלו בקלות, לפגוע בו ולגרום לו לנזקים חמורים ביותר.

אין להתעלם גם מכך, שהנזק הפוטנציאלי אשר היה עלול להיגרם מהתנהלותו המסוכנת של הנאשם, הוא נזק חמור עד מאד. שכן, הנאשם נשא על גופו נשק ומחסנית, טען ושלף אקדח, לאור יום, במקום הומה אדם, בסביבת אנשים רבים ששהו במקום, ביניהם משפחתו וחברים, והחל לירות לכיוונו של המתלונן, תוך פגיעה אנושה בתחושת הביטחון הבסיסית, וכשהוא אדיש להשלכות של ירי בנסיבות שכאלה. הנאשם סיכן באופן מהותי וממשי, את חיי המתלונן וחיי האנשים הנוספים ששהו במקום, מקום שיכול היה להפוך בן רגע, לאירוע רב נפגעים, של אנשים חפים מפשע, כתוצאה משימוש בלתי מבוקר בכלי נשק בצורה אלימה ודורסנית. לולא המעצור באקדחו של הנאשם, הנזק היה עלול להיות חמור הרבה יותר, עד כדי קיפוח חיי אדם. רק בנס גדול, הסתיים האירוע כפי שהסתיים ללא אבדות בנפש.

20. לעבירה של החזקת ונישאת נשק ללא רישיון חומרה רבה, בפני עצמה. בתי המשפט עמדו, לא אחת, על הסיכון לציבור הטמון בעבירה זו, לרבות הסכנה שנשק כשה יגיע לידיים עברייניות. והנה, במקרה דנן נעשה בשנק שימוש עברייני וכאמור - רק בנס לא הצליח הנאשם לפגוע במתלונן ולא נפגעו אנשים אחרים שהיו במקום. חומרה נוספת יש בכך, שהנשק לא נתפס עד היום ולא הובא למשטרה.

21. בהתייחס למדיניות הענישה הנוהגת אומר, כי הפסיקה מציינת את החשיבות הרבה בענישה מחמירה ומרתיעה בעבירות מסוג אלו וזאת במטרה להוקיע מהשורש את התופעה ההולכת ומתרחבת של שימוש בנשק חם, על רקע סכסוכים ותוך התנהגות אלימה, בלתי סובלנית ודורסנית.

חומרת העבירות אף משתקפת מקביעת המחוקק, שקבע בצד העבירה של חבלה בכוונה חמורה עונש של 20 שנות מאסר; לצד העבירה בנשק עונש של 10 שנות מאסר. לצד עבירת איומים נקבע עונש של 3 שנות מאסר.

יפים לעניין זה, הדברים שנאמרו בע"פ 32/14 שווקאת עמאש נ' מדינת ישראל (מיום 17.09.2015):

"רבות נאמר ונכתב על הרעה החולה הפוקדת את מקומותינו ומותירה חלל והרס, היא התופעה של שימוש בנשק חם ברחובה של עיר, גם בשל סכסוכים בעניינים של מה בכך. בית משפט זה חזר והתריע מפני התפשטות התופעה, וקבע באופן ברור כי יש להילחם בה ולמגרה באופן הנחרץ ביותר. דמם של אלו אשר קיפדו את פתיל חייהם, בכללם עוברי אורח תמימים, זועק מן האדמה. אין מנוס מהטלת עונש מאסר של ממש בנסיבות אלו, גם אם מדובר באנשים נורמטיביים ללא עבר פלילי מכביד".

עוד ראו: ע"פ 6971/13 אושר עמרן נ' מדינת ישראל (מיום 23.09.2014) שם נאמר:

"כבר נלאינו מלחזור ולהתריע על התופעה, אשר הולכת ומתרחבת בעיקר בקרב צעירים, של יישוב מחלוקות וסכסוכים, בדרך כלל בעניינים של מה בכך, תוך שימוש בנשק קר או חם. זוהי תופעה שחברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עמה, והדרך להתמודד, עם תופעה זו, שפשתה בחברה בישראל לכל גווניה וצורותיה, הינה באמצעות ענישה קשה ומרתיעה".

22. הסנגור הפנה לשלושה גזרי דין. אחד מהם אינו הולם מקרה זה, באשר שם לא היה מדובר בעבירות בנשק ולא נורו יריות לעבר המתלונן. השניים האחרים, בהם הורשעו הנאשמים בירי לעבר אחרים, נבדלים באופן מהותי מהמקרה דנן. במקרה אחד [ת"פ (מחוזי י-ם) 21600-09-10 מדינת ישראל נ' צברי מורדוך (מיום 24.03.2013)] הורשע נאשם בן 81, בכך שירה ממרפסת דירתו לעבר המתלונן שזרק לעבר המרפסת מקל ומברשת של מטאטא, כדי לנפץ את שמשות הדלת. בגזר הדין נכתב, כי הנאשם נתקף בבהלה ובחרדה, נטל אקדח, אותו החזיק ברישיון, וירה לעבר המתלונן ירייה אחת לכיוון המתלונן ולאחר מכן ירייה נוספת לכיוון מרפסת הדירה של המתלונן. הוגש תסקיר חיובי מאד וביהמ"ש התחשב גם במצבו הרפואי של הנאשם ודן אותו ל-6 חודשי מאסר בעבודות שירות.

במקרה השני אליו הפנה הסנגור [ת"פ (מחוזי חי') 3093/04 מדינת ישראל נ' אוסאמה בן נאסר נאג'י אגבריה (מיום 23.01.2008)], שם תקפו שלושה נאשמים את המתלונן במקלות ואף עשו שימוש

באקדח וברובה 16M, וחרף זאת הוטלו עליהם עונשי מאסר של מספר חודשים בלבד, ביהמ"ש התחשב בכך שהנאשמים סבלו קשות ממשפחת המתלונן, אחיהם הותקף בצורה ברוטלית ונזקק לטיפולים רפואיים ובשיקולים נוספים לקולה.

גזר דין זה, שניתן לפני תיקון 113, חורג לקולה ממתחם הענישה ההולם את העבירות ואינני רואה לסמוך עליו את קביעותיו.

יצוין, כי המדינה הגישה ערעור על קולת העונש [ע"פ 2938/08 מדינת ישראל נ' אוסאמה אגבריה (מיום 27.10.2008)] ובית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה, החמיר בעונשו של כל אחד מהנאשמים והעמידו על 12 חודשי מאסר תוך שהובהר, כי ערכאת הערעור איננה ממצה את הדין.

23. לאחר שהבאתי בחשבון את כל האמור לעיל, אני קובעת כי, מתחם העונש ההולם למעשה דנן נע בין 4 לבין 7 שנות מאסר בפועל.

גזירת הדין

24. הענישה לעולם אינדיווידואלית היא וכאשר בית המשפט גוזר את עונשו של הנאשם, עליו להתחשב בגורמים כגון נסיבות חייו האישיות של הנאשם, החרטה שהביע, לקיחת האחריות על מעשיו, שיתוף הפעולה עם הרשויות, גילו, עברו הפלילי, מידת הפגיעה בהטלת העונש על משפחתו של הנאשם ועל הנאשם עצמו.

במקרה דנן, הנאשם היה עצור מיום 12.8.14 ועד ליום 2.10.14, מיום 24.6.15 ועד ליום 3.7.15 ומיום 21.3.17 ועד היום.

לחובתו של הנאשם יש לזקוף את עברו הפלילי, הכולל שתי עבירות אלימות שהאחרונה שבהן היא תקיפה בתנאים מחמירים, עבירה לפי סעיף 382 לחוק העונשין, אם כי יש לתת משקל גם לכך שמדובר בעבירה שבוצעה בשנת 2003 וגזר הדין ניתן בשנת 2006.

25. עוד טרם תיקון 113 לחוק העונשין נקבע בפסיקה, כי במסגרת שיקולי הענישה, יש לזקוף לזכות נאשם את הודייתו באשר עשה ואת העובדה שהוא מביע חרטה על מעשיו ועושה מאמצים לחזור למוטב וכי מנגד - אין לזקוף לחובתו של נאשם את כפירתו ואת ניהול המשפט על ידו. מדיניות זו עוגנה בהוראותיו של תיקון 113 לחוק העונשין, הקובע, בסעיף 40(א)(4) לחוק העונשין, כי יש להביא בחשבון לעניין העונש, את "נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב" ובסעיף 40(א)(6) לחוק העונשין, כי: "... כפירה באשמה וניהול משפט על ידי הנאשם לא יזקפו

לחובתו."

הנאשם שבפניי לא נטל כל אחריות למעשיו לא הביע כל חרטה או אמפתיה לפגיעתו במתלונן ובמשפחתו, ואף המשיך וטען לאורך כל הדרך, כי הוא כלל לא נכח בעת האירוע, וכי מדובר באדם אחר שביצע את העבירות ולא הוא, אין הוא זכאי להקלה לה זכאי מי שנוטל אחריות על מעשיו ומביע חרטה עליהם. כל זאת לא נזקף לחובתו, שכן זו זכותו שבדין, אך עם זאת, אין הנאשם זכאי להפחתת עונשו, כפי שזכאי נאשם אשר נוטל אחריות על מעשיו ומתחרט עליהם.

26. לקולה אביא בחשבון את העובדה, שהנאשם הוא מפרנס יחיד של אשתו וילדיו הרכים בשנים, ואת הפגיעה המשמעותית שתיפגע משפחתו, הן מבחינה כלכלית והן מבחינה רגשית, משליחתו למאסר לתקופה ארוכה.

אתחשב, במידת מה, גם בהסכם הסולחה שנחתם בין משפחות הנאשם והמתלונן, תוך שאציין כי הסכם סולחה אינו מביא באופן אוטומטי להפחתה בעונש, מה גם שבמקרה דנן, הנאשם כלל לא היה חלק מהחתימה על הסכם הסולחה ולא נטל אחריות על מעשיו.

ראו בעניין זה: ע"פ 5883/15 יוסף אבו ציאם נ' מדינת ישראל (מיום 24.11.2016) שם נקבע כי:

"קיום סולחה עשוי להוות נסיבה מקלה בגזירת העונש (ע"פ 7126/04 גריר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (27.6.2005); בש"פ 8041/06 מרזוק נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (31.10.2006) רון שפירא "הגיעה העת לסולחה" הפרקליט מח(2) 433 (2006)). ביסוד גישה זו עומדת העובדה שמוסד הסולחה משרת את התכליות של השבת הסדר החברתי על כנו והפחתת הסיכון להמשך מעשי האלימות בין הצדדים. בנוסף, סולחה בין הצדדים יכול שתבטא גם נטילת אחריות וחרטה מצד עובר העבירה. יחד עם זאת, ברי כי על בית המשפט לבחון, בכל מקרה לנסיבותיו, האם הסולחה שנערכה, כמו גם הליכים אחרים של פיוס וצדק מאחיה, אכן מממשת בנסיבות המקרה הספציפי שלפניו את הערכים האמורים העשויים להצדיק הפחתה בעונשו של הנאשם".

27. אינני סבורה שבזמן שעבר מאז הוגש כתב האישום ועד לסיום המשפט יש, בנסיבותיו של מקרה זה, משום נימוק משמעותי להקלה בעונשו של הנאשם. כתב האישום הוגש פחות מחודשיים לאחר ביצוע העבירה והתארכות המשפט נבעה, בעיקר, בשל אי התייצבות עדים רבים, על אף שהוזמנו כדין והוצאו נגדם צווי הבאה.

עם זאת, בשים לב לכך שהנאשם שוחרר בתנאים מגבילים, בהם שהה בכל מהלך המשפט, אביא את חלוף הזמן, במידה מסוימת בחשבון העונש.

28. לאור כל האמור, הנני גוזרת את עונשו של הנאשם כדלקמן:

- א. 50 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו - מיום 12.8.14 ועד ליום 2.10.14; מיום 24.6.15 ועד ליום 3.7.15 ומיום 21.3.17 ועד היום.
- ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שלא יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר כל עבירת אלימות מסוג פשע.
- ג. 8 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שלא יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר, כל עבירת אלימות, לרבות אלימות מילולית, מסוג עוון.
- ד. אני מחייבת את הנאשם לשלם למתלונן פיצוי בסך 10,000 ₪. הפיצוי יופקד על-ידי הנאשם בקופת בית-המשפט בתוך 90 ימים מהיום.

ב"כ המאשימה תעביר פרטי המתלונן למזכירות ותמציא את גזר הדין למתלונן.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 ימים.

ניתן היום, ט' ניסן תשע"ז, 05 אפריל 2017, בהעדר הצדדים.